

Sygn. akt I C 1559/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Ogińska-Łagiewka

Protokolant: Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I. Powództwo oddala;

II. Zasądza od powoda (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. na rzecz J. P. kwotę 197,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1559/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 marca 2014 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (poprzednio (...) Spółka jawna z siedzibą w W.) wniósł przeciwko pozwanemu D. K. o zapłatę kwoty 2.136,10 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż pozwany był studentem w Wyższej Szkole Społeczno- (...) w W. w związku z zawartą umową o świadczenie usług edukacyjnych. Pozwany zobowiązał się więc, że w zamian za kształcenie w w/w uczelni będzie uiszczał opłaty za zajęcia dydaktyczne (w tym czesne). Pomimo przyjętego zobowiązania w zakresie ponoszenia opłat związanych z odbywaniem studiów, pozwany zaprzestał regulowania należnych opłat względem uczelni. Powstała w ten sposób zindywidualizowaną wierzytelność względem pozwanego Uczelnia Wyższa przelała na rzecz powoda / k. 2-4v./.

Nakazem zapłaty z dnia 28 marca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględnił dochodzone roszczenie w całości wraz z kosztami procesu / k. 37/.

W sprzecznie od powyższego nakazu zapłaty pozwany D. K. zaskarżył ww. nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. W sprzecznie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia / k. 40-41/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2004 roku D. K. zawarł kontrakt z Wyższą Szkołą Społeczno- (...) w W., na mocy którego Szkoła zobowiązała się do zapewnienia studentowi miejsca na Wydziale Pedagogiki, zaś Student zobowiązywał się m.in. do zapłaty czesnego za każdy rok studiów / k. 17/.

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2005 roku D. K. został skreślony z listy studentów Wyższej Szkoły Społeczno- (...) / k. 32/.

Według stanu na dzień 4 lipca 2011 roku D. K. zalegał z zapłatą czesnego w kwotach: 250 zł. z terminem płatności do 20-12-2004 r., 250 zł. z terminem płatności do 20-01-2005 roku, 250 zł. z terminem płatności do 20-02 2005 roku, 250 zł. z terminem płatności do 20-03-2005 roku / k. 26 – rozliczenie/.

W dniu 25 lipca 2011 roku Wyższa Szkoła Społeczno- (...) z siedzibą w W. sprzedała (...) Spółka jawna z siedzibą w W. powyższe wierzytelności pieniężne w celu ich windykacji / k. 28-29; k. 1-7 – odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców/. Wezwaniem z dnia 26 lipca 2011 roku powód poinformował D. K. o zawartej umowie cesji i wezwał go do zapłaty łącznej kwoty 1.797,11 zł. (1.000 zł. – z tytułu nieopłaconego czesnego; 797,11 zł. – naliczone odsetki) w terminie 21 dni od daty nadania wezwania / k. 30/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy akt sprawy, na które złożyły się dokumenty wskazane i opisane w treści, nie kwestionowane przez żadną ze stron.

Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

Zgodnie z przepisem art. 160a. ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2012 r., poz. 572), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2014 roku, nadanym przez ustawę z dnia 11 lipca 2014 roku – o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r., poz. 1198) warunki pobierania opłat związanych z odbywaniem studiów, o których mowa w art. 98 ust. 1 pkt 5, oraz opłat za usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 pkt 1-6, a także wysokość tych opłat określa umowa między uczelnią a studentem lub osobą przyjętą na studia, zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności (ust. 1). Umowa jest zawierana nie wcześniej niż po wydaniu decyzji o przyjęciu na studia i nie później niż w terminie trzydziestu dni od rozpoczęcia zajęć (ust. 2). Umowa jest zawierana na cały przewidywany okres studiów; student nie jest obowiązany do uiszczania opłat innych niż określone w umowie (ust. 3). Opłaty określone w umowie uczelnia może pobierać nie wcześniej niż po jej zawarciu (ust. 4). Roszczenia wynikające z umowy przedawniają się z upływem trzech lat (ust. 7).

Z kolei zgodnie ze wspomnianą powyżej ustawą zmieniającą z dnia 11 lipca 2014 roku do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (art. 32).

Ustawa z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym weszła w życie z dniem 1 września 2005 roku. Przedmiotowa umowa o świadczenie usług edukacyjnych została zwarta w dniu 22 września 2004 roku, a więc przed dniem wejścia w życie ustawy.

Mając na względzie powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda (nabywcy wierzytelności z tytułu czesnego) uległo przedawnieniu z upływem trzech lat licząc daty płatności poszczególnych kwot, tj. odpowiednio z dniem 21- stycznia, lutego, marca i kwietnia 2008 roku.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 10 marca 2014 r. a więc po upływie okresu przedawnienia.

Wskazać należy, iż termin przedawnienia może ulec przerwaniu. Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu

dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje i przez wszczęcie mediacji.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że bieg przedawnienia roszczenia został przerwany. Strona powodowa nie wskazała - zgodnie z ciężarem dowodu - czy została podjęta przeciwko pozwanemu czynność w postępowaniu sądowym, czy w postępowaniu egzekucyjnym (zwanym potocznie komorniczym), która to czynność spowodowałaby przerwanie biegu terminu przedawnienia.

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.). Od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy (art. 482 § 2 k.c.).

Zgodnie poglądem wyrażonym, m.in. w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04, ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (opubl. OSNC 2005/9/149, Prok.i Pr.-wkł. 2005/6/30, OSP 2006/1/1, Wokanda 2005/3/1, Biul.SN 2005/1/9, M.Prawn. 2005/4/178, M.Prawn. 2005/13/647).

Jak zostało wyjaśnione w uzasadnieniu tej uchwały szeroko także jest przyjęta wspólnie w poszczególnych systemach prawnych oraz w obrocie międzynarodowym, wywodzona z akcesoryjności reguła, że wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego przedawniają się roszczenia o świadczenia uboczne, choćby nawet nie upłynął jeszcze termin ich przedawnienia. Regułę tę należy uznać za obowiązującą również w prawie polskim, pomimo niewyrażenia jej wprost w kodeksie cywilnym. Odrębną kwestią jest zakres zastosowania tej reguły. W szczególności wyłania się pytanie, czy należy nią objąć, tak jak przyjmowało orzecznictwo państwowych komisji arbitrażowych, również przypadki, w których roszczenie o świadczenie główne wygasło przed upływem terminu jego przedawnienia, np. na skutek wykonania, czy też, tak jak się przyjmuje na gruncie niektórych obcych ustawodawstw, przypadki te powinny być wyłączone spod działania omawianej reguły. Za trafną należy uznać drugą ewentualność, gdyż przedawnienie się roszczeń ubocznych wraz z przedawnieniem się roszczenia głównego przyjmuje się dlatego, żeby przy okazji sporów o roszczenia uboczne nie dochodziło do przekreślenia znaczenia przedawnienia się roszczenia głównego. We wskazanych przypadkach argument ten odpada. Na czoło wysuwa się nie upływ terminu przedawnienia roszczenia głównego, lecz następujące przed upływem tego terminu zdarzenie powodujące wygaśnięcie roszczenia głównego, np. uczynienie zadość temu roszczeniu (wykonanie świadczenia głównego). Wspomniane zdarzenie potwierdza, że roszczenie główne istniało i tym samym daje podstawę do uznania, iż pozostałe w mocy roszczenia uboczne uległy z chwilą tego zdarzenia niejako przekształceniu w roszczenia główne. W związku z tym przedawnienie ich powinno być odtąd rozpatrywane samodzielnie. [...] nie do pogodzenia z celem omawianej reguły byłoby stosowanie jej wtedy, gdy przed przedawnieniem się roszczenia głównego doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie uboczne. W takiej sytuacji odpada potrzeba ochrony dłużnika przed dochodzeniem roszczenia ubocznego po upływie terminu przedawnienia roszczenia głównego, gdy nie upłynął jeszcze własny termin przedawnienia roszczenia ubocznego. Szczególnie widoczne jest to w przypadku przerwania biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie uboczne przez wytoczenie powództwa o to roszczenie. W tym przypadku nie można osiągnąć celu w postaci zapobieżenia sporom o roszczenie uboczne związane z przedawnionym roszczeniem głównym, skoro spór o to roszczenie rozpoczął się jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego.

W ocenie Sądu uległo przedawnieniu również roszczenie o skapitalizowane odsetki z uwagi na upływ trzyletniego terminu przedawnienia.

Mając względzie powyższe Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu, mając na względzie wniosek pełnomocnika pozwanego o ich zasądzenie zgłoszony w sprzeciwie , Sąd orzekł na podstawie przepisów art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ,

wezwać pełnomocnika powoda do złożenia potwierdzenia nadania przesyłki celem wykazania daty złożenia wniosku o uzasadnienie w terminie 7 dni pod rygorem przyjęcia, że datą złożenia wniosku jest data prezentaty biura podawczego